

Kriteriji veljavnosti argumentiranja

In zdaj morda najpomembnejše vprašanje: kdaj je argumentacija veljavna?

Za Toulmina, kadar sta izpolnjena naslednja dva pogoja:

1. Če smo sledili vsem korakom, ki jih argumentativna shema oz. model predvideva, to pomeni,
  - a) če smo trditev utemeljili na dejstvih,
  - b) utemeljitvi (če je potrebno) priskrbeli oporo,
  - c) trditev pa (če je potrebno) z ustreznim kvalifikatorjem omilili.
2. Če je utemeljitev, ki smo jo uporabili za prehod od dejstev k trditvi, *ustrezna* in *avtoritativna*. Utemeljitev je *ustrezna*, če upravičuje prehod od dejstev k trditvi (če je torej tematsko/vsebinsko primerna), in *avtoritativna*, če je kot taka (kot utemeljujoča prehod od dejstev k trditvi) tudi takoj sprejeta ali pa svojo avtoriteto prejme od opore.

Veljavnost argumentacije je po Toulminu vsaj delno tudi stvar oblike (vse veljavne argumentacije morajo imeti enako obliko, kar z drugimi besedami povedano pomeni le, da *morajo upoštevati vse korake*, ki jih argumentativna shema predvideva), delno pa stvar vsebine: utemeljitve in opore se od področja do področja – ali v Toulminovi terminologiji, od enega »argumentativnega polja« do drugega – pač nujno razlikujejo. Naj gre za estetske norme, moralne sodbe, matematične aksiome ali pa vsakodnevne trivialnosti, struktura argumentacije bo (in mora biti) vedno enaka, očitno pa je, da se bodo (in se tudi morajo) med seboj razlikovale utemeljitve in opore. Razlog je očitni: moralne maksime pač ne morejo utemeljevati prehoda od dejstev k trditvi (ali od premis k sklepu oz. od argumenta k sklepu), npr. v matematiki, kakor tudi matematika ne more biti pravilo utemeljevanja v vsakdanjem argumentiranju o pogosto povsem trivialnih stvareh, kakršne najdemo v primerih (48) ali (49).

Seveda pa Toulminove zahteve, da morajo imeti veljavne argumentacije enako obliko (da morajo potekati v skladu z isto shemo), ne smemo zamenjevati z logično (analitično) argumentacijo, kjer je veljavnost sklepanja *izključno* stvar logične oblike, ne glede na vsebino: v analitični argumentaciji nam sklep pravzaprav ne pove nič novega (kar je vedel že Aristotel), temveč, na neki način, le preformulira premisi, medtem ko v neanalitični argumentaciji (argumentaciji, kot jo poznamo iz vsakdanjega življenja)